

I

(Resolutioner, rekommendationer och yttranden)

REKOMMENDATIONER

EUROPEISKA CENTRALBANKEN

EUROPEISKA SYSTEMRISKNÄMNDENS REKOMMENDATION

av den 26 september 2019

om utbyte och insamling av upplysningar i makrotillsynssyften hos filialer till kreditinstitut med huvudkontor i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland

(ESRB/2019/18)

(2019/C 412/01)

EUROPEISKA SYSTEMRISKNÄMNDENS STYRELSE HAR ANTAGIT DETTA BESLUT

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt,

med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1092/2010 av den 24 november 2010 om makrotillsyn av det finansiella systemet på EU-nivå och om inrättande av en europeisk systemrisknämnd⁽¹⁾, särskilt artikel 3.2 b, 3.2 d, och 3.2 f samt artiklarna 16–18,

med beaktande av Europeiska systemrisknämndens beslut ESRB/2011/1 av den 20 januari 2011 om arbetsordningen för Europeiska systemrisknämnden⁽²⁾, särskilt artikel 15.3 e och artiklarna 18–20, och,

av följande skäl:

- (1) Makrotillsynens slutmål är att bidra till att värna stabiliteten i det finansiella systemet som helhet, genom att bl.a. stärka dess förmåga att återhämta sig efter störningar och minska uppbyggnaden av systemrisk.
- (2) Enligt förordning (EU) nr 1092/2010 bör övervakningen och bedömningen av potentiella systemrisker baseras på en bred uppsättning relevanta makro- och mikroekonomiska uppgifter och indikatorer, och förordningen ger Europeiska systemrisknämnden (ESRB) rätt att få direkt och omedelbar tillgång till alla uppgifter som krävs för att fullgöra dess uppdrag avseende makrotillsynen, samtidigt som dessa uppgifter måste förbli konfidentiella vid behov.
- (3) Andra myndigheter som har i uppdrag att anta och/eller aktivera makrotillsynsåtgärder eller andra finansiella stabilitetsuppgifter – inklusive myndigheter som tillhandahåller analyser till stöd för makrotillsynspolitiska beslut – bör också ha tillgång till relevanta uppgifter och indikatorer som behövs för att de ska kunna utföra sina uppgifter. Den information som är tillgänglig för berörda myndigheter om filialer på deras territorier skiljer sig åt mellan medlemsstaterna när det gäller omfattning och frekvens.

⁽¹⁾ EUT L 331, 15.12.2010, s. 1.

⁽²⁾ EUT C 58, 24.2.2011, s. 4.

- (4) I Europeiska systemrisknämndens rekommendation ESRB/2011/3 ⁽³⁾ rekommenderades bland annat att medlemsstaterna bör säkerställa att makrotillsynsmyndigheter har befogenhet att begära in och inom rimlig tid få alla nationella uppgifter och all nationell information som har betydelse för utövandet av deras uppgifter, vilket även inbegriper information från tillsynsorgan med inriktning på mikrotillsyn och värdepappersmarknaden samt information som inte kommer från lagstiftningsområdet, liksom institutionsspecifik information efter en motiverad begäran och under lämpliga former för att säkerställa att den hålls konfidentiell. Den rekommendationen kunde dock inte förutse alla de olika institutionella arrangemang avseende hur makrotillsynsåtgärder antas och genomförs som har vuxit fram i medlemsstaterna sedan 2011. Därför tog det inte specifikt upp vissa institutionella arrangemang som kan behövas för att säkerställa att makrotillsynsmyndigheter har tillgång till den information som anses vara nödvändig för att de ska kunna utföra sina uppgifter, men som de inte har tillgång till.
- (5) För närvarande utgör tillhandahållandet av gränsöverskridande finansiella tjänster via filialer till kreditinstitut med huvudkontor i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland en viktig del av det finansiella systemet i ett antal medlemsstater. Vissa filialer i dessa medlemsstater a) har utsetts av de behöriga myndigheterna som betydande i enlighet med artikel 51 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU ⁽⁴⁾, b) uppfyller kriterierna för andra systemviktiga institut i enlighet med artikel 131 i direktiv 2013/36/EU, c) tillhandahåller kritiska funktioner på grundval av det europeiska ramverket för återhämtning och resolution, eller (d) har en betydande marknadsandel i verksamhet som är relevant ur ett finansiellt stabilitetsperspektiv (nedan tillsammans kallade *filialer med betydelse för finansiell stabilitet*). Unionsrätten innehåller inte någon harmoniserad definition av filialer med betydelse för finansiell stabilitet. Tillhandahållandet av gränsöverskridande finansiella tjänster via sådana filialer förväntas öka i framtiden eftersom den finansiella integrationen inom Europeiska unionen fortsätter. Varje myndighet som har i uppdrag att anta och/eller aktivera makrotillsynsåtgärder eller andra finansiella stabilitetsuppgifter måste kunna erhålla viss grundläggande information om alla filialer som är verksamma inom dess jurisdiktion vars moderkreditinstitut har sitt huvudkontor i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland. Detta för att myndigheten åtminstone ska kunna bedöma huruvida dessa filialer är relevanta för den finansiella stabiliteten i det land där de är verksamma. Om myndigheten anser att så är fallet, måste den också kunna få mer detaljerad information om dessa filialers verksamhet.
- (6) Filialer till kreditinstitut med huvudkontor i en annan medlemsstat eller i ett tredje land har olika storlek och betydelse. Om dessa filialer anses vara relevanta för den finansiella stabiliteten i det land där de är verksamma finns det ett behov av att intensifiera samarbetet mellan de relevanta myndigheterna i värdmedlemsstaten och hemmedlemsstaten. I sådana fall är utbytet av utvald information om moderinstitut och de grupper som dessa filialer ingår i nödvändigt för att bedöma den potentiella förstärkande effekt som sådana filialer kan ha under perioder av alltför stor kredittillväxt eller i en kris. Utbytet av sådan utvald information om dessa moderinstitut och grupper avseende kapitalbas och belåning (inbegripet relevanta buffertkrav), finansierings- och likviditetsrisker, affärsstrategi och vissa aspekter av återhämtningsplaner är också nödvändiga för att säkerställa effektiviteten i makrotillsynspolitiken i värdmedlemsstaterna för sådana filialer.
- (7) Av dessa skäl anses tillhandahållandet av de uppgifter som framgår av rekommendation C vara nödvändig, så att myndigheter med ansvar för att anta och/eller aktivera makrotillsynsåtgärder eller andra finansiella stabilitetsuppgifter kan fullgöra sina uppgifter. Denna information bör lämnas till dessa myndigheter efter en motiverad begäran, på behovsbasis och inom gränserna för tillämplig unionslagstiftning och nationell lagstiftning. Om dessa myndigheter behöver ytterligare information för att kunna utföra sina uppgifter och övervaka eller bedöma systemrisker eller för att utveckla nya policyinstrument, bör de erhålla den ytterligare informationen efter en motiverad begäran.
- (8) Varken direktiv 2013/36/EU, särskilt artikel 56 i detta, eller Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 ⁽⁵⁾ förhindrar utbytet av information mellan behöriga myndigheter och myndigheter eller organ med ansvar för att upprätthålla stabiliteten i det finansiella systemet i medlemsstaterna, inom ramen för utövandet av sin tillsynsfunktion. Trots att unionsrätten tillhandahåller en ram för utbyte av information mellan relevanta myndigheter för mikrotillsyn, finns det ingen ram för utbyte av information för makrotillsynsändamål.

⁽³⁾ Europeiska systemrisknämndens rekommendation ESRB/2011/3 av den 22 december 2011 om de nationella myndigheternas mandat för makrotillsyn (EUT C 41, 14.2.2012, s. 1).

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

- (9) Centralbanker samlar in information om filialer till kreditinstitut med huvudkontor i en annan medlemsstat eller i ett tredje land. Nationella centralbanker inom Europeiska centralbankssystemet uppmanas att dela sådan information med relevanta myndigheter efter en motiverad begäran och på behovsbasis, eftersom detta anses vara ett effektivt sätt att underlätta fullgörandet av deras uppgifter.
- (10) Väl utformade arrangemang för utbyte av information om filialer till kreditinstitut med huvudkontor i en annan medlemsstat eller i ett tredje land kan hjälpa de myndigheter som har i uppdrag att anta och/eller aktivera makrotillsynsåtgärder eller andra finansiella stabilitetsåtgärder att utföra sina uppgifter. Användningen av samförståndsavtal skulle införa standardisering och förutsägbarhet och skapa en gemensam grund för vad som utgör relevant information för utförandet av deras uppgifter; samförståndsavtal anses också vara ett effektivt och ändamålsenligt medel för att uppnå målet att skapa en kultur av informationsdelning mellan de relevanta myndigheterna för makrotillsyn. I detta avseende kan det nordisk-baltiska makrotillsynsforumet ⁽⁶⁾ och det senaste samförståndsavtalet om samarbete och samordning om gränsöverskridande finansiell stabilitet i Norden och Baltikum ⁽⁷⁾ fungera som referenspunkter för ett nära samarbete mellan de relevanta myndigheterna.
- (11) Enligt subsidiaritetsprincipen bör den relevanta medlemsstaten välja vilken myndighet som ska samla in information om finansiell stabilitet eller för makrotillsynsändamål.
- (12) Enligt artikel 40 i direktiv 2013/36/EU får värdmedlemsstaternas behöriga myndigheter kräva att alla kreditinstitut som har filialer inom deras territorium lämnar periodiska rapporter om sin verksamhet i dessa värdmedlemsstater. Denna rapportering kan krävas i) för informationsändamål eller för statistiska ändamål, ii) för att identifiera filialer som betydande eller iii) för tillsynsändamål som anförtrots den behöriga myndigheten i värdmedlemsstaten enligt direktiv 2013/36/EU. Det är inte klart om information som samlats in enligt den artikeln också kan användas för makrotillsynsändamål, eftersom det i den relevanta bestämmelsen inte görs någon åtskillnad mellan mikrotillsyn och makrotillsyn. Europeiska kommissionen bör därför, inom ramen för den översyn som föreskrivs i artikel 513 i förordning (EU) nr 575/2013, överväga huruvida unionsrätten bör ses över, konkret för att förtydliga att information från filialer även kan samlas in för makrotillsynsändamål.
- (13) Filialer till kreditinstitut som har sitt huvudkontor i ett tredje land omfattas endast av den nationella lagstiftningen, och den nationella lagstiftningen i denna fråga är inte harmoniserad i unionsrätten. Till följd av ändringar som nyligen gjorts genom Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/878 ⁽⁸⁾, stadgar artikel 47 i direktiv 2013/36/EU att nationella behöriga myndigheter ska samla in en minimiuppsättning information kompletterad med annan information som bedöms vara nödvändig för att man ska kunna övervaka en filials verksamhet på ett heltäckande sätt från sådana filialer till kreditinstitut med huvudkontor i ett tredje land. När så är möjligt och lämpligt bör sådan information delas med de myndigheter som har i uppdrag att anta och/eller aktivera makrotillsynsåtgärder eller andra finansiella stabilitetsåtgärder. Inom ramen för den översyn som föreskrivs i artikel 513 i förordning (EU) nr 575/2013 – och som nämns ovan – om huruvida unionsrätten bör ändras, dvs. om man bör förtydliga att information från filialer också kan samlas in för makrotillsynsändamål, bör kommissionen också överväga möjligheten att samla in uppgifter för sådana ändamål från filialer till kreditinstitut med huvudkontor i ett tredje land.

⁽⁶⁾ Nordic-Baltic Macroprudential Forum (NBMF) är ett regionalt samarbetsorgan för centralbankscheferna och cheferna för tillsynsmyndigheterna. NBMF diskuterar regelbundet riskerna för den finansiella stabiliteten i Norden och Baltikum och i specifika länder, samt även makrotillsynsåtgärder och deras ömsesidighet som ett sätt att hantera dessa risker och förbättra den regionala samordningen.

⁽⁷⁾ Memorandum of Understanding on Cooperation and Coordination on cross-border financial stability between relevant Ministries, Central Banks, Financial Supervisory Authorities and Resolution Authorities of Denmark, Estonia, Finland, Iceland, Latvia, Lithuania, Norway and Sweden, 31 januari 2018.

⁽⁸⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/878 av den 20 maj 2019 om ändring av direktiv 2013/36/EU vad gäller undantagna enheter, finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag, ersättning, tillsynsåtgärder och tillsynsbefogenheter och kapitalbevarande åtgärder (EUT L 150, 7.6.2019, s. 253).

- (14) Enligt rådets förordning (EU) nr 1024/2013 ⁽⁹⁾ (nedan kallad *SSM-förordningen*) är ECB den behöriga myndigheten i förhållande till betydande kreditinstitut inom ramen för den gemensamma tillsynsmekanismen (SSM). ECB ansvarar därför för tillsynen över betydande kreditinstitut och bedriver ett nära samarbete med de nationella behöriga myndigheterna för att utföra sina uppgifter genom gemensamma tillsynsgrupper, som består av personal från ECB och de relevanta nationella behöriga myndigheterna. Detta möjliggör ett smidigt och snabbt utbyte av information om de kreditinstitut som står under tillsyn. Myndigheter som har i uppdrag att anta och/eller aktivera makrotillsynsåtgärder eller andra finansiella stabilitetsuppgifter kan begära och erhålla information från ECB i dess tillsynsroll om filialer till kreditinstitut med huvudkontor i en annan medlemsstat.
- (15) Enligt artikel 5.2 i SSM-förordningen är ECB ansvarig för att bedöma de makrotillsynsåtgärder som antagits av nationella myndigheter och, när så bedöms nödvändigt, att ställa högre krav på kapitalbuffertar och vidta strängare åtgärder. I detta avseende omfattas information om filialer till kreditinstitut med huvudkontor i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland av de kategorier av information som kan vara nödvändiga för att ECB ska kunna utföra dessa uppgifter.
- (16) De behöriga myndigheterna i medlemsstater som inte deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen kan samarbeta och utbyta information om kreditinstitut som står under tillsyn i tillsynskollegier som inrättats i enlighet med artiklarna 51 och 116 i direktiv 2013/36/EU och som fungerar som ett verktyg för att samordna tillsynsuppgifter som berör gränsöverskridande verksamhet som bedrivs av ett kreditinstitut.
- (17) Denna gränsöverskridande mekanism för informationsutbyte är inriktad på målen för mikrotillsynen. Följaktligen föreskriver artiklarna 51 och 116 i direktiv 2013/36/EU och kommissionens delegerade förordning (EU) 2016/98 ⁽¹⁰⁾, som fastställer de allmänna reglerna för tillsynskollegiernas funktionssätt, inte uttryckligen att myndigheter som har i uppdrag att anta och/eller aktivera makrotillsynsåtgärder eller andra uppgifter avseende finansiell stabilitet ska delta i de relevanta tillsynskollegierna. Den relevanta behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten har dock i princip möjlighet att bjuda in andra enheter att delta i tillsynskollegiernas sammanträden, förutsatt att alla kollegiets medlemmar är överens om detta. Viss information om det kreditinstitut som filialen tillhör och som delas i tillsynskollegiet kan vara relevant för makrotillsynsfrågor. För detta ändamål uppmantras de behöriga myndigheterna att bjuda in relevanta myndigheter som har i uppdrag att anta och/eller aktivera makrotillsynsåtgärder eller andra uppgifter avseende finansiell stabilitet att delta i beredningen av specifika frågor av intresse för makrotillsynen som diskuteras i tillsynskollegierna. Att uttryckligen inkludera sådana relevanta myndigheter i tillsynskollegierna som potentiella observatörer i enlighet med kommissionens delegerade förordning (EU) 2016/98 skulle kunna ge större säkerhet i fråga om denna roll. Att bjuda in företrädare för makrotillsynsmyndigheter att delta i tillsynskollegiernas möten för att informera andra deltagare om makrotillsynsrisker eller regleringstekniska aspekter inom området makrotillsyn kan också vara värdefullt för diskussioner inom tillsynskollegierna.
- (18) För att säkerställa en konsekvent, effektiv och ändamålsenlig strategi för informationsutbyte inom ramen för denna rekommendation bör Europeiska bankmyndigheten (EBA), i samarbete med ESRB, utarbeta riktlinjer för, och övervaka utbytet av, information. För att uppnå en viss grad av konvergensen på den information som erhålls från berörda parterna, bör EBA upprätta en gemensam ram för samförståndsavtal i samarbete med alla berörda parter.
- (19) Denna rekommendation är inte tänkt att påverka det arbete som unionens centralbanker utför inom ramen för sina penningpolitiska mandat.
- (20) ESRB:s rekommendationer offentliggörs efter det att mottagarna har informerats, och efter det att styrelsen har informerat Europeiska unionens råd om sin avsikt att göra detta samt rådet getts möjlighet att agera.

⁽⁹⁾ Rådets förordning (EU) nr 1024/2013 av den 15 oktober 2013 om tilldelning av särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut (EUT L 287, 29.10.2013, s. 63).

⁽¹⁰⁾ Kommissionens delegerade förordning (EU) 2016/98 av den 16 oktober 2015 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU avseende tekniska standarder för tillsyn för att specificera de allmänna villkoren för tillsynskollegiernas funktionssätt (EUT L 21, 28.1.2014, s. 2).

HÄRIGENOM REKOMMENDERAS FÖLJANDE.

AVSNITT 1

REKOMMENDATIONER

Rekommendation A — samarbete och informationsutbyte på behovsbasis

Det rekommenderas att de relevanta myndigheterna

1. bedriver ett sådant informationsutbyte som anses nödvändigt för att de ska kunna fullgöra sina uppgifter i samband med att de antar och/eller aktiverar makrotillsynsåtgärder eller utför andra uppgifter avseende finansiell stabilitet på ett effektivt och ändamålsenligt sätt, när det gäller filialer i en värdmedlemsstat till kreditinstitut med huvudkontor i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland. Informationsutbytet bör äga rum efter mottagande av en motiverad begäran om information avseende sådana filialer – med beaktande av de riktlinjer som EBA har utfärdat i enlighet med delrekommendation C.1 – som lämnats in av en relevant myndighet i den värdmedlemsstat som har i uppdrag att anta och/eller aktivera makrotillsynsåtgärder eller utföra andra uppgifter avseende finansiell stabilitet. Informationsutbytet bör stå i relation till filialernas betydelse för den finansiella stabiliteten i värdmedlemsstaten.
2. upprättar samförståndsavtal eller andra former av frivilliga arrangemang för samarbete och informationsutbyte mellan sig – eller med en relevant myndighet i ett tredjeland – avseende filialer i värdmedlemsstaten till kreditinstitut med huvudkontor i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland, om alla berörda parter anser detta nödvändigt och lämpligt för att underlätta informationsutbytet.

Rekommendation B — ändringar av unionens rättsliga ram

Det rekommenderas att Europeiska kommissionen

1. granskar huruvida det finns aspekter i unionslagstiftningen som utgör ett hinder för myndigheter som har i uppdrag att anta och/eller aktivera makrotillsynsåtgärder eller utföra andra uppgifter avseende finansiell stabilitet att inneha eller erhålla nödvändig information om filialer för att utföra dessa funktioner eller uppgifter.
2. efter en bedömning där den drar slutsatsen att sådana hinder föreligger, föreslår att unionslagstiftningen ändras så att dessa hinder kan avlägsnas.

Rekommendation C — riktlinjer för och övervakning av informationsutbyte

Det rekommenderas att Europeiska bankmyndigheten

1. utfärdar riktlinjer i enlighet med rekommendation A för informationsutbytet mellan relevanta myndigheter avseende filialer till kreditinstitut med huvudkontor i en annan medlemsstat, som bör omfatta en förteckning över information som ska ingå i utbytet, som ett minimum, på behovsbasis, och inom gränserna för tillämplig unionslagstiftning och nationell lagstiftning. Förteckningen bör åtminstone innehålla uppgifter från var och en av följande kategorier

på filialnivå:

- a) tillgångar och exponeringar, med uppdelningar.
- b) uppdelning av tillgångar avseende låntagarbaserade åtgärder.
- c) skulder, med uppdelningar.
- d) exponeringar inom den finansiella sektorn.
- e) information som är behövs för att identifiera andra systemviktiga institut (O-SII).

på modergrupps-/moderinstitutnivå:

- f) kapitalbas och finansiell hävstång.
 - g) finansiering och likviditet.
 - h) relevant information om filialer, såsom affärsstrategier och vissa delar av kreditinstitutens återhämtningsplaner och relevanta tillsynsbedömningar.
2. regelbundet, i samarbete med ESRB, granskar hur ändamålsenligt och effektivt informationsutbytet är mellan de berörda myndigheterna avseende filialer till kreditinstitut som har sitt huvudkontor i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland.

AVSNITT 2

GENOMFÖRANDE

1. Definitioner

I denna rekommendation gäller följande definitioner:

- a) *filial*: ett driftställe som utgör en rättsligt beroende del av ett kreditinstitut och som självständigt utför alla eller vissa av de transaktioner som är hänförliga till verksamhet i kreditinstitut.
- b) *kreditinstitut*: ett kreditinstitut enligt definitionen i artikel 4.1.1 i förordning (EU) nr 575/2013.
- c) *filial med betydelse för den finansiella stabiliteten*: en filial i en värdmedlemsstat till ett kreditinstitut med huvudkontor i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland som uppfyller något av följande kriterier:
- den behöriga myndigheten i värdmedlemsstaten har fastställt att filialen ska betecknas som betydande i enlighet med artikel 51 i direktiv 2013/36/EU,
 - den behöriga eller utsedda myndigheten i värdmedlemsstaten har fastställt att filialen uppfyller de kriterier som avses i artikel 131.3 i direktiv 2013/36/EU för identifiering av andra systemviktiga institut (O-SII), i enlighet med Europeiska bankmyndighetens riktlinjer EBA/GL/2014/10 ⁽¹⁾.
 - den nationella resolutionsmyndigheten i värdmedlemsstaten har fastställt att filialen i värdmedlemsstaten tillhandahåller kritiska funktioner i den mening som avses i artikel 2.1.35 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU ⁽²⁾.
 - filialen har en marknadsandel som överstiger 2 procent av minst en av de kategorier av exponeringar som framgår av artikel 133.5 a och 133.5 b i direktiv 2013/36/EU. ⁽³⁾
- d) *värdmedlemsstat*: en värdmedlemsstat enligt definitionen i artikel 4.1 led 44 i förordning (EU) nr 575/2013.
- e) *hemmedlemsstat*: hemmedlemsstat enligt definitionen i artikel 4.1 led 43 i förordning (EU) nr 575/2013.
- f) *behörig myndighet*: en offentlig myndighet eller ett offentligt organ som officiellt har erkänts i nationell lagstiftning och som enligt nationell lagstiftning har befogenhet att utöva tillsyn över kreditinstitut som en del av tillsynssystemet i den berörda medlemsstaten och ECB i enlighet med artikel 9.1 i förordning (EU) nr 1024/2013.
- g) *samförståndsavtal*: en frivillig överenskommelse som reglerar hur de berörda myndigheterna avser att samarbeta med varandra och som i detalj reglerar vilka uppgifter och vilken information utbytet omfattar, i enlighet med tillämplig lagstiftning och annan reglering.
- h) *relevant myndighet*:
- en myndighet som är behörig att anta och/eller aktivera makrotillsynsåtgärder eller utföra andra uppgifter avseende finansiell stabilitet, t.ex. tillhörande analysarbete, inklusive men inte begränsat till:
 - en utsedd myndighet i enlighet med avdelning VII kapitel 4 i direktiv 2013/36/EU eller artikel 458.1 i förordning (EU) nr 575/2013,
 - ECB enligt artikel 9.1 i förordning (EU) nr 1024/2013,
 - ett makrotillsynsorgan med de mål, arrangemang, uppgifter, befogenheter, instrument, ansvarighetskrav och andra särdrag som framgår av rekommendation ESRB/2011/3,
 - en behörig myndighet.

⁽¹⁾ Europeiska bankmyndighetens riktlinjer av den 16 december 2014 om kriterierna för att fastställa villkoren för tillämpning av artikel 131.3 i direktiv 2013/36/EU (CRD) i samband med bedömningen av andra systemviktiga institut (O-SII) (EBA/GL/2014/10).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).

⁽³⁾ I dess ändrade lydelse enligt direktiv (EU) 2019/878.

2. Kriterier för genomförandet

1. Följande kriterier gäller för genomförandet av denna rekommendation:
 - a) Principen om behovsvenlig behörighet och proportionalitetsprincipen ska beaktas så att man beaktar målsättningen och innehållet i varje rekommendation.
 - b) De särskilda efterlevnadskriterier avseende varje rekommendation som anges i bilagan bör uppfyllas.
2. Mottagarna ska meddela ESRB och rådet vilka åtgärder som de vidtar med anledning av denna rekommendation, eller på lämpligt sätt motivera eventuell passivitet. Rapporterna bör som minimum innehålla
 - a) information om innehållet i, och tidsramarna för, de åtgärder som vidtas,
 - b) en bedömning av huruvida de vidtagna åtgärderna kommer att uppnå målen för denna rekommendation,
 - c) en ingående motivering av varför man avstått från att vidta åtgärder eller gjort avsteg från denna rekommendation, inklusive eventuella förseningar.

3. Tidsfrister för uppföljning

Adressaterna ska meddela ESRB och rådet vilka åtgärder som de vidtar med anledning av denna rekommendation, eller på lämpligt sätt motivera eventuell passivitet, enligt vad som anges nedan.

1. Rekommendation A

- a) Senast den 31 december 2020 ska de relevanta myndigheterna överlämna en interimrapport till ESRB och rådet om genomförandet av rekommendation A.
- b) Senast den 31 december 2024 ska de relevanta myndigheterna överlämna en slutrapport om genomförandet av rekommendation A till ESRB och rådet, med beaktande av eventuella ändringar av nationell lagstiftning, EU:s lagstiftning samt EBA:s riktlinjer.

2. Rekommendation B

Senast den 31 december 2022 ska kommissionen lämna en rapport till ESRB och rådet om hur rekommendation B har genomförts.

3. Rekommendation C

Senast den 31 december 2023 ska EBA lämna en rapport till ESRB och rådet om hur rekommendation C har genomförts.

4. Granskning och utvärdering

1. ESRB-sekretariatet ska

- a) stödja adressaterna, säkerställa en samordnad rapportering, tillhandahållandet av relevanta förslag och information om tillvägagångssätt och tidsfrister för uppföljningen,
- b) verifiera adressaternas uppföljning, hjälpa adressaterna när dessa så önskar och lämna rapporter om uppföljningen till styrelsen via styrkommittén.

2. Styrelsen kommer att bedöma adressaternas åtgärder och förklaringar och i förekommande fall besluta huruvida denna rekommendation inte har följts och huruvida en adressat har underlåtit att motivera sin passivitet på lämpligt sätt.

Utfärdad i Frankfurt am Main den 26 september 2019.

Chef för ESRB:s sekretariat,
på ESRB-styrelsens vägnar
Francesco MAZZAFERRO

BILAGA

KRITERIER FÖR ATT UPPFYLLA REKOMMENDATIONERNA**Rekommendation A — samarbete och informationsutbyte på behovsbasis**

För rekommendation A ska nedanstående kriterier uppfyllas.

Delrekommendation A.1 — Informationsutbytets ändamålsenlighet, effektivitet och proportionerlighet

1. Relevanta myndigheter bör, i tillämpliga fall, efter mottagande av en motiverad begäran från en myndighet som har i uppdrag att anta och/eller aktivera makrotillsynsåtgärder eller utföra andra uppgifter avseende finansiell stabilitet, som ett minimum samla in och utbyta följande kategorier av information: den information som anges i punkterna a–e i delrekommendation C.1 avseende alla filialer, och därutöver den information som anges i punkterna f–h i delrekommendation C.1 avseende sådana filialer med betydelse för den finansiella stabiliteten.
2. De relevanta myndigheterna bör rapportera till ESRB och EBA om eventuella problem som uppstår under informationsutbytet.
3. När EBA offentliggör riktlinjer i enlighet med delrekommendation C.1 bör de relevanta myndigheterna som minimum utbyta den information som avses i de riktlinjerna, efter mottagande av en motiverad begäran från en myndighet som har i uppdrag att anta och/eller aktivera makrotillsynsåtgärder eller utföra andra uppgifter avseende finansiell stabilitet.
4. Följande vägledande principer bör iakttas vid ett informationsutbyte:
 - a) Utbytet av information bör vara baserat på en motiverad begäran från en myndighet som har i uppdrag att anta och/eller aktivera makrotillsynsåtgärder eller utföra andra uppgifter avseende finansiell stabilitet i värdmedlemsstaten och den begärda informationen bör vara nödvändig för att utföra dessa uppgifter, med beaktande av principen om behovenlig behörighet.
 - b) Den information som ska omfattas av utbytet bör stå i relation till filialernas betydelse för den finansiella stabiliteten i den medlemsstat som begär informationen.
 - c) Myndigheter som har i uppdrag att anta och/eller aktivera makrotillsynsåtgärder eller utföra andra uppgifter avseende finansiell stabilitet bör beakta tillgänglig information innan de begär information från andra relevanta myndigheter.
 - d) Relevanta myndigheter bör tillhandahålla den begärda informationen utan onödigt dröjsmål.
 - e) Relevanta myndigheter bör, inom ramen för gällande rättsliga regelverk, använda sina befogenheter för att samla in de begärda uppgifterna om de inte är direkt tillgängliga för de relevanta myndigheterna.
 - f) Relevanta myndigheter bör om möjligt använda befintliga rapporteringsmallar.
 - g) Relevanta myndigheter bör överföra uppgifter i användarvänliga format som möjliggör ytterligare automatisk behandling av uppgifterna.
 - h) Relevanta myndigheter bör vid behov vidta åtgärder för att möjliggöra konfidentiell informationsöverföring.
 - i) Den mottagande myndigheten bör säkerställa minst samma grad av konfidentialitet för informationen som tillämpas av den myndighet som tillhandahåller informationen.
5. Om myndigheter som har i uppdrag att anta och/eller aktivera makrotillsynsåtgärder eller utföra andra uppgifter avseende finansiell stabilitet i värdmedlemsstaten är inaktiva, kommer detta att anses vara tillräckligt förklarat om det finns belegg för att det inte finns några filialer som är relevanta för den finansiella stabiliteten i deras medlemsstat eller om myndigheterna försäkrar att de har all information som är nödvändig för att de ska kunna utföra sina uppgifter. Om relevanta myndigheter är inaktiva kommer detta att anses vara tillräckligt förklarat om de inte har erhållit en motiverad begäran om information från en relevant myndighet i värdmedlemsstaten som har i uppdrag att anta och/eller aktivera makrotillsynsåtgärder eller utföra andra uppgifter avseende finansiell stabilitet.

Delrekommendationen A.2 — mekanismer för samarbete och informationsutbyte

1. De relevanta myndigheterna bör se till att alla frivilliga arrangemang, t.ex. samförståndsavtal, bl.a. fastställer en allmän princip för ömsesidigt informationsutbyte i enlighet med principerna för samarbete mellan relevanta myndigheter och standarderna för informationsutbyte på begäran som framgår av delrekommendation A.1.
2. De relevanta myndigheterna ska anses uppfylla kraven i delrekommendation A.2 om de visar att sådana frivilliga arrangemang existerar eller förklarar att de har befogenhet att fritt utbyta informationen enligt delrekommendation A.1 utan att inrätta sådana frivilliga arrangemang.
3. Om relevanta myndigheter underlåter att agera kommer det att bedömas tillräckligt om det finns belegg för att det inte finns några filialer som är relevanta för den finansiella stabiliteten i deras medlemsstat, eller om de myndigheter som har i uppdrag att anta och/eller aktivera makrotillsynsåtgärder eller utföra andra uppgifter avseende finansiell stabilitet försäkrar att de har all information som krävs för att de ska kunna utföra sina uppgifter, eller att ingen motiverad begäran om information har lämnats eller mottagits.

Rekommendation B — ändringar av unionens rättsliga ram

För rekommendation B ska nedanstående kriterier uppfyllas.

Europeiska kommissionen bör bedöma huruvida det behövs ändringar av unionslagstiftningen för att säkerställa att de myndigheter som har i uppdrag att anta och/eller aktivera makrotillsynsåtgärder eller utföra andra uppgifter avseende finansiell stabilitet har den information som krävs för att de ska kunna utföra sina uppgifter, så att åtminstone:

1. Information som rör de kategorier som anges i delrekommendation C.1 och som ska tas fram av EBA kan samlas in regelbundet efter en motiverad begäran från en myndighet som har i uppdrag att anta och/eller aktivera makrotillsynsåtgärder eller utföra andra uppgifter avseende finansiell stabilitet.
2. Ytterligare information kan samlas in på grundval av en särskild motiverad begäran från myndigheter som har i uppdrag att anta och/eller aktivera makrotillsynsåtgärder eller utföra andra uppgifter avseende finansiell stabilitet.
3. Insamling och/eller informationsutbyte i enlighet med rekommendation A, samt även information som inte är tillgänglig för relevanta myndigheter, är möjlig, särskilt vad gäller artiklarna 40, 47 och 56 i direktiv 2013/36/EU, samt artikel 84 i direktiv 2014/59/EU, särskilt när det gäller utbyte av information om vissa delar av återhämtningsplaner ⁽¹⁾.
4. Definitionen av en betydande filial inom ramen för artikel 51 i direktiv 2013/36/EU på ett korrekt sätt beaktar överväganden avseende finansiell stabilitet i värdmedlemsstaten.
5. Det är uppenbart att myndigheter som har i uppdrag att anta och/eller aktivera makrotillsynsåtgärder eller utföra andra uppgifter avseende finansiell stabilitet kan delta i tillsynskollegierna som observatörer när det gäller artiklarna 51 och 116 i direktiv 2013/36/EU.

Europeiska kommissionen bör också överväga att införliva information som framgår av den förteckning som ska tas fram av EBA enligt delrekommendation C.1 i kommissionens delegerade förordning (EU) 2016/98, kommissionens genomförandeförordning (EU) 2016/99 ⁽²⁾ och kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 680/2014 ⁽³⁾ för att säkerställa att behöriga myndigheter har tillgång till samma uppsättning information som myndigheter som har i uppdrag att anta och/eller aktivera makrotillsynsåtgärder eller utföra andra uppgifter avseende finansiell stabilitet.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtningsplaner och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).

⁽²⁾ Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2016/99 av den 16 oktober 2015 om tekniska standarder för genomförande avseende fastställande av tillsynskollegiers operativa funktion enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU (EUT L 21, 28.1.2016, s. 21).

⁽³⁾ Kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 680/2014 av den 16 april 2014 om tekniska standarder för genomförande av institutens tillsynsrapportering enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 (EUT L 191, 28.6.2014, s. 1).

Rekommendation C — riktlinjer för och övervakning av informationsutbyte

För rekommendation C ska nedanstående kriterier uppfyllas.

Delrekommendation C.1 — riktlinjer för informationsutbyte

Riktlinjerna för informationsutbytet som ska utfärdas av EBA bör omfatta, men inte begränsas till:

- a) En förlaga till ett samförståndsavtal som kan användas av de parter som deltar i informationsutbyte och som kan omfatta ytterligare justeringar som dessa parter anser vara nödvändiga.
- b) Ytterligare principer för ett effektivt och väl fungerande informationsutbyte.
- c) Rapporteringsformat och förlagor för informationsutbyte.
- d) En specificering av den minimiuppsättning information som framgår av delrekommendation C.1, inklusive en förteckning över punkter som ska utbytas utifrån en motiverad begäran från alla filialer, och en förteckning över punkter som ska utbytas utifrån en motiverad begäran för filialer med betydelse för den finansiella stabiliteten.

Delrekommendation C.2 — granskning av hur effektivt informationsutbytet är och hur väl det fungerar

1. EBA bör, i samarbete med ESRB, granska hur effektivt informationsutbytet är och hur väl det fungerar, mellan de relevanta myndigheterna, baserat på information som dessa myndigheter tillhandahåller.
 2. Baserat på den information som mottagits från de relevanta myndigheterna inom ramen för kriterierna för efterlevnad 2 som är relevanta för delrekommendation A.2 samt den information som erhållits från ESRB, bör EBA regelbundet, minst en gång om året, rapportera till ESRB om hur effektivt informationsutbytet mellan de relevanta myndigheterna är och hur väl det fungerar, inbegripet antalet begäranden om information och svarstid, samt om de samförståndsavtal som har ingåtts.
-